

„Fără măcar să clipesc,
fără măcar să-mi fac vânt.”

- Marin Sorescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IV
Numărul 178
(6658/1222)

26 nov. - 2 dec. 2014

Resuscitați sub hobanele unui uituc...

Cezar
Adonis Mihalache

Când a fost premier, mai era ce era. Mai bine spus, încă mai era... Fie el și un „răzgândeant” care, trufaș, îi lua peste picior pe sinistrați. Atunci, măcar știa cine e! Și pe unde umbla prin campanii. Și nici măcar podul (fără hobane!) de la Mărăcineni nu-l încurca în vorbe! Desigur, dacă nu vedea fesul șugubeț al ultimului președinte cu umor

confuz chiar decât în vremurile în care nu înțelegea de ce se supără sinistrații că nu le face „hoteluri”. Și nici podul de la Mărăcineni (fără hobane) nu mai e ce a fost. De fapt, nu mai e, pentru că, aidoma bancurilor seci de la radio Erevan, nici măcar nu e cel de acolo. Și nici nu are hobane!

Și tot ca în acele vremuri, și astăzi, în campania de președinte și-a început discursul tot de pe un pod, și tot cu o aroganță. Că el vine de la București și,

la ce instituții și-a luat leafa în ultimele luni? Or, ce uniune politică a înviat? Ce minune s-a reusitat prin mâna lui de „molicean”? E drept, cu această semnătură va rămâne în istorie. Și va rămâne și în ziua în care podul pe care nu știa acum unde e, se va fi dărâmat...

Oricum, oricât de „Zahariceanu” se dovedește, Tăriceanu „n” care, la un moment dat, s-au nume ne poate dărui zilnic, ceea ce nici un socialist nu poate. Să ne aducă zâmb-

O confruntare emblematică!

Traian Bădulescu
Șuteanu

Din toată zarva acestei campanii electorale s-a desprins, – cu greu dar sigur-nivelul de înțelegere a ceea ce este România de azi, oamenii ei și, cu precădere, cine sunt cei care s-au vârat în politică. Este catastrofal și descurajant să vezi cum arată cei care s-au repezit să spună verzi și uscate, de „Zahariceanu” care, la un moment dat, s-au redus la câteva slogane neconcludente, la atac pueril și irelevant la persoană, mai ales din partea celor care se tot vâra să candideze de 25 de ani.

Aceștia au reluat plăci din modul de exprimare „pe linie” din timpul comunismului. (Aici „au excelat” Vadim Tudor, Funar, Meleşcanu, cel care reprezintă drojdia socialismului, al cărui nume nu s-a reținut). Turuielile de flașnetă din Oborul de altădată ale lui DD, (cărui ne vine greu să-i pronunțăm numele, pentru că sună românește, dar el e... de Caracal). Zicerile din vârful limbii a unei femei frumoase, dar vidă în interior, și a uneia mai șterse, încercările contorsionate ale unuia care a fost trimis pe la îndurerații noștri de afară (pentru că nimic n-a fost mai catastrofal ca, din cauza acestor nimicuri șmechere, ce se învârt de 25 de ani în ceea ce se numește „clasa politică”, forța tânără și inteligentă a Neamului a fost obligată să ia traista în băț și s-apuce drumul bejeniei!...

Nimeni n-a vorbit de stare să ne spună, cu spre noi, despre problemele același zâmbet sec, că viitoarele noi impozite, majorate, sunt de fapt tot ălea vechi, că el vine de la București și știe mai bine, nu?! De fapt, pe inimă zburdalnică l-au scos acele aspecte care țin de socialiștii pe post de drapel revenirea la Neam și Țară.

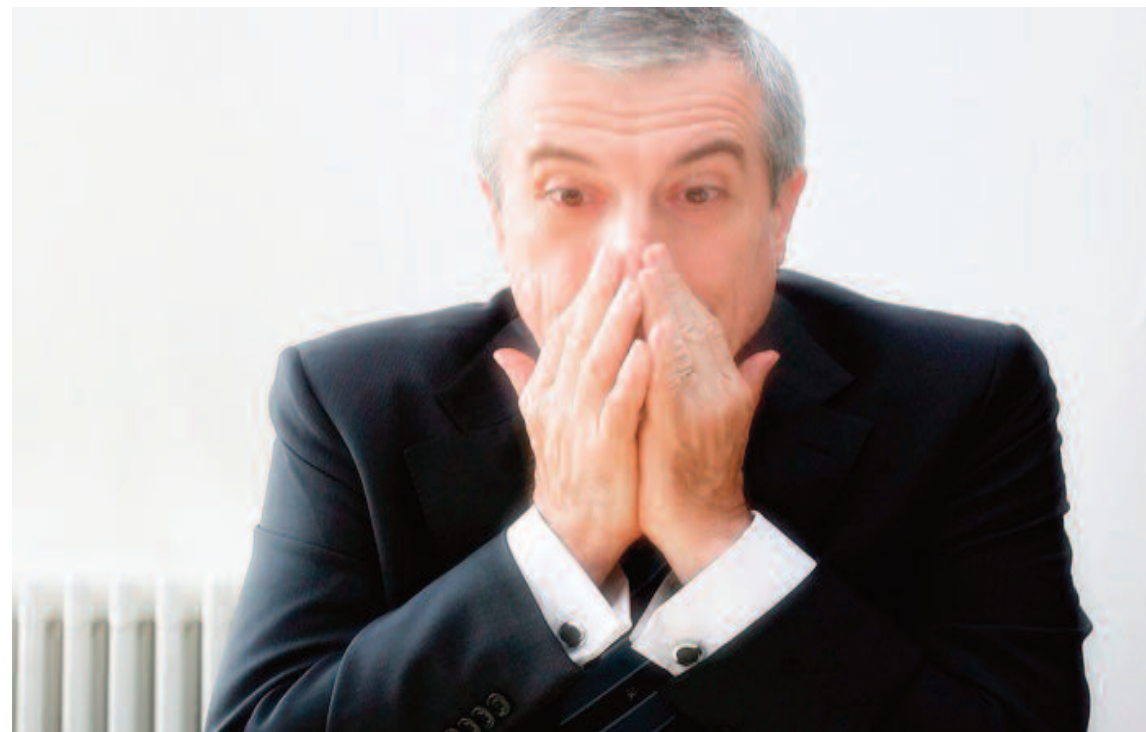
După 150 de ani Crin Antonescu (istoric la baza pregătirii sale) a încercat repetarea fenomenului Carol I, pentru a se opri sarabandele verbale năucitoare ale lui Iliescu, Constantinescu, dar mai ales Băsescu și „contrarul” lui Ponta, aducând în prim plan figura de arțar matur, supra lastramb că i se trage de la conic, inițial dar coerent și singurul pod pe care îl mai chiar „adaptat” spiritului ține minte. Și totuși, nu ar fi rău ca aparținătorii politici să-l ducă acasă. Și să-l schimbe. Că vorbește în duduie e una. Dar a început să miroasă. Adică să ne „duduie” la nas a socialist. ● nimeni nu l-a văzut făcând semnul crucii, iar când a făcut-o pro-

pagandistic, s-a făcut întreaga stângăcie, care n-a stăpânit nici măcar prima strofă din imnul național.

Individ despre care aflăm de abia cu două zile înainte cine-i. Ambițiosul este venit dintr-o mamă de origine armeano-iosraelită- NAUM !-, foarte picepută în a-și împinge plodul să ajungă „mare” și „tare”, între proștii de români, cum i-a arătat ei de copil, de pe când conducea corul unor șoimi ai patriei ceaușiste. Omul ăsta, – ca și maleficul Băseascu, care a venit de pe mare să-i ia locul celui care a dat lovitura de stat și s-a așezat în jilțul dictatorului – (exact ca în „Levantul” lui Cărtărescu, unde „Iaurta Chioru” i-a luat locul celui ce l-a mazilit pe dictator),- nu i-a ajuns președinția consiliului de miniștri (unde trebuie să faci treabă, nenică), s-a gândit că, având în mână o forță uriașă, PSD, format din foștii politrucii din comunism, hai să treacă la protocoale și vizite prin China, unde s-a căsătorit a doua oară, să se lăfăie și el. Ca Iaurta Chioru prin vilele de la malul lacului Snagov și s-a apucat să învârtă cifre, greu de priceput de inițiați, deloc de popor, prin care a demonstrat că a făcut și a drers, adică mai nimic, după cum, ne arată fața reală a țării în care SATUL ROMÂNESC este uitat de lume!

Esența stării de azi și a imagini globale a ceea ce înseamnă România de acum s-a conturat pregnant și înfiorător în dialogul „prietenesc” de la postul de televiziune Digi24, dintre actorii Dorel Vișan (cel cu imaginea milițianului cu zgârbaci) și Florin Zamfirerescu, chipul îndureratului de cele ce vede și trăiește, mai ales din anii „tranzitiei”, când se întreabă mereu: „de la ce către ce?!” Mărturia agresivă a lui Vișan, că „da, a fost secretar de partid” al actorilor de la Cluj. Susținerea lui Vișan cu „argumente” ortodoxe, a lui Ponta și întregul conținut al polemicii ne-a dezvăluit starea de acum a intelectualității, a marii confruntări mute între păuneștii și vadimii, creați literalmente de partid, și adevărata noastră intelectualitate a Neamului, cărui alogenii Iliescu, Năstase și acum Ponta încă nu-i dau cuvântul.

Cine și când va face această devoalare asupra celor care încă hălăduie în cultură? Când se va revorbi de Eminescu, nu de către șmecheri foști secretari de partid, ci de către copiii și nepoții noștri și apoi și de Nichita Stănescu? Și de ceilalți, până la capăt?!

al României.

E drept, pe atunci, era deja „molicean”... Dar numai când venea vorba de diriguirea țării. Și cât de cât ne bazam pe el. Ba, ne-am bazat așa de mult, iar acolo ne-am dovedit ceea ce pare el astăzi, „senileni”, că i-am luat de bună celebra zicere din vremurile în care „duduia economia”. Și ne-au trebuit câțiva ani pentru a realiza că, de fapt, nu era vorba că, într-adevăr, economia duduia, ci de o „metaforă” a muzei care i-a lipsit țărișoarei noastre: „duduia Economie”. O tanti lăsată la margine de mahala politică. O doamnă mai de pe la periferie pe care premierul Tăriceanu a tot căutat-o. Vreme de câteva neveste. Desigur, poate nu ne-am prins noi, iar tanti cu pricina, zisa „duduia”, l-a confuzat atât de rău de a devenit un fel de prigonit, dar fără ghenă, și care în loc să-și tot plagieze nunta cu aceeași soață (că de aia e soție, să-o-ție!), măcar le-a tot schimbat.

Astăzi pare însă mai

fiind Vlădică, știe mai bine decât opincarii de Agigea cum stau lucrurile! Da, dar nu s-a potrivit „locația” cu zicerile lui stufoase. Adică podul. Că nu l-au pus socialiștii ăstia unde trebuie. Iar „senileanu”, luat peste picior de gazetarii care îi spuneau să privească în zare, să vadă podul al vechi, pe care credea că se află, a afișat cea mai onestă privire de candidat și politician pe care am văzut-o în această campanie. Și totuși, dacă tot privea în zare, „Trădiceanu” poate vedea și ceea ce a concesionat către Sterling Resources... Aria maritimă pentru care a semnat concesiunea tot de la București; că știa el bine ce face! De fapt, Tăriceanu a rămas cu privirea în zare precum abrevierea pe care ne invita să o facem, când se credea amuzant (dar nu era așa de natural, ca acum, sub hobane!) din numele tripletei Blaga-Orban-Iohannis

Dar treaba e, hai că nu a știut că a ajuns la Agigea, dar măcar știe în ce țară se găsește? Știe de pe

Țara este din nou în pericol!

Maria Diana Popescu

Să nu care cumva să întăriți Leul, domnule Guvernator! Cele peste patruzeci de instituții de cămătărie de pe teritoriul Țării, care au ca obiect de activitate și fraudarea clienților, băncile pentru care v-ați poziționat de atâtea ori împotriva propriului popor, ar rămâne orfane dacă Leul n-ar mai fi același pisol de maidan zgribulit și speriat de propria inflație, ca de umbra lui. Ținând isonul guvernelor postdecembriste, observăm că vă pricepeți de minune să aliniați doar taxele și prețurile la cele din U.E. Salariile românilor, însă, stagnează la cota celor de lumea a treia! E mai indicat să avem salarii de Guineea, sărăcie, șomaj, comisioane și clauze de furat clienții băncilor și prețuri de Bruxelles! Nu-i așa! Pentru prosperitatea corupților!

În 25 de ani de hoție instituționalizată sub umbrela guvernelor nefaste și a guvernatorului trilateral, unul din celebrii artizani ai colonizării României, delegat permanent al licuricilor planetari, traiul cetățeanului român a intrat la apă. Niciunul din președinții pe care i-am votat n-au făcut politici naționale, ci politici criminale împotriva României. Fie că ne preia Ponta sau Iohannis, Țara este din nou în pericol! Pentru români tot rău va fi! Niciunul nu-i mai breaz ca să urnească Țara

Gheorghe Funar

La trei zile de la cel de-al doilea tur de scrutin al alegerilor din 16 noiembrie a.c. pentru funcția de Președinte al României, în care a fost ales reprezentantul Alianței Creștin-Liberale (A.C.L.), domnul Klaus Werner Iohannis, eternul guvernator al Băncii Naționale, domnul Mugurel Constantin Isărescu a considerat că e cazul ca românii din Țara-Mamă și de pretutindeni să afle ce isprăvi a mai făcut LEUL, moneda noastră națională și nu RON-ul sau ROL-ul, aiureli monetare.

Domnia sa, cel mai bine plătit dintre toți bugetarii din România, cu peste 100.000 lei/lună a ajuns la concluzia că în ultimele șase luni ale acestui an, moneda noastră națională,

din loc! Ambii se ocupă acum cu acuzații de „secesionism și cretinism”. Metoda dezbină și stăpânește funcționează de minune, mai ales acum în cercul dinaintea turului doi, pe care îl consider o regie de Oscar! Nici veșnicia aceluiși personaj în funcția de guvernator nu mai cade bine la inima românului.

După alegeri, tot două Români vom avea: România celor peste 80 la sută de săraci și exploatați, care trăiesc pe caietul de datorii de la lună la lună și Romafia Puterii, Justiției, clanurilor interlope, evaziioniștilor cu sau fără dosare penale, știuți sau încă acoperiți, afaceriști necurați cu statul. Niciunul dintre cei doi nu reprezintă o șansă pentru poporul român. Niciunul nu va fi preocupat de smulgerea lui din sărăcie și din foamete, pentru că aceasta este realitatea din Țară la ora actuală, ci mai întâi de asigurarea totală în fața Occidentului.

Oare de ce nu-și amintesc din istorie că sute de ani Vestul ne-a trădat cu orice prilej, iar din 1990 încocoace am acceptat să fim containerul lor de gunoai, taraba lor de desfacere a mărfurilor eurizate și modificate genetic, gazda molurilor, farmaciilor, băncilor, cămătarilor, escrocilor, dezaxaților-sexual, furnizorilor de corupție și droguri, după modelul cosmopolit occidental. Noi avem nevoie de demnitate, solidaritate, concurență loială, egalitatea

șanselor, fraternitate, justiție, religie, cultură și tradiții, avem nevoie de locuri de muncă, și cel mai mult, de un trai omenesc și civilizat. În mod sigur vom fi mințiți în continuare și îndopați cu politici de austeritate, în timp ce găștile Puterii vor cumpăra și stăpâni, ca și pînă acum, în regim de proprietate privată, orașe, păduri, dealuri, câmpii, ape și sate ale României. Aleșii nu au niciun interes să îndrepte Țara spre normalitate! Haosul, sărăcia și supunerea populației reprezintă alchimia necesară exercitării profesiei de hoți cu înalte funcții statale și politice. Guvernele au avut întotdeauna destui bani, dar i-au risipit pe afaceri personale, pe obținerea unui statut social favorizat, acumulare de averi nemuncite, adică, trai-neneacă și, firește, pe clientelism.

Un proaspăt exemplu de hoție instituționalizată, care se adaugă sutelor de dosare penale amplasate pe harta jafului național, o reprezintă schema prin care statul a fost păcălit, potrivit procurorilor, cu cinci milioane de euro, schemă pusă la cale de renumiți oameni de afaceri din Brașov, printre care și o directoare de bancă (auziți domnule Isărescu, este al nu știu citelea director de bancă autor de fraude ticăloase!), un fost angajat de la fisc și fratele unui fost europarlamentar. Ca să nu mai plătească dări la stat, aceștia racolau oameni ai

străzii din Brașov, oameni fără adăpost și deschideau pe numele lor afaceri de sute de mii de euro.

Așa s-au trezit oamenii străzii ridicați de poliție pentru evaziune fiscală și-au aflat că au firme cu mii de euro în cont. Întreg mecanismul de fraudă și spălare de bani a fost pus la cale de soțul unei grefiere de la Tribunalul Brașov. El racola boschetarii pe numele cărora au fost deschise 19 firme fantomă. Patronii care înregistrau cheltuielile fictive făceau plăți către firmele oamenilor străzii. Bani erau preluați de capii rețelei, cu complicitatea directoarei de bancă. Șefii grupării își păstrau între 15 și 20 la sută din sumele încasate și dădeau restul patronilor evaziioniști.

Firmele boschetarilor emiteau facturi pe sume uriașe de care se foloseau alte zeci de firme reale din Brașov, care activau în diverse domenii: dezvoltări imobiliare, bunuri de larg consum, materiale de construcții sau hoteluri. Ca să vedeți pînă unde s-a ajuns cu hoția!

Așadar, americanii își vor schimba în curînd marioneta de la Cotroceni, dar lanțul corupției nu se va rupe, bancherii-cămătari vor juca tonțoroii în continuare în ograda noastră, iar viitorii chiriași ai Puterii nu vor rezista prea mult și vor construi alte rețele și tunele sofisticate. Noi vom fi băgați în seamă în Europa și în lume abia atunci cînd hoții, mafioții și vînzătorii Țării vor

fi, pînă la unul, după gratii, iar averile obținute fraudulos confiscate. Cum noi, ca popor, nu vrem să ne mai trezim anticorpii utili neutralizării acestor „microbi canceroși”, vom aștepta mult și bine ca să trăim omeneste în propria țară, ca să-i trezim la realitate pe corupții Puterii intrați în transă, care de 25 de ne tot bagă mîna în buzunar și nu luăm atitudine nici acum, cînd România este sufocată de hoție și sărăcie, de cele mai multe și groase taxe din U.E., de jocurile mizerabile ale valurilor și de împrumuturile uriașe girate de bancherul nemuritor, aflat de un sfert de veac în vârful piramidei B.N.R., inexpugnabil și în grațiile bilderbergilor, care l-au vizitat recent pentru noi ordine. Nu străbătea viconte Étienne Davignon, liderul Grupului Bilderberg, atîta drum doar că să dea mîna cu unealta de la București. A venit să ceară alte resurse naturale ale Țării pentru a contribui la creșterea bogăției unui grup de auto-aleși, a căror lăcomie este fără de sfîrșit.

Astfel de paraziți scrobiți la minte decid soarta popoarelor în democrația implementată cu rachete și drone.

Ce a făcut moneda noastră în această toamnă?!

LEUL, „a stat tolănit și din când în când a dat ușor din coadă”. Pentru a ajunge la această magistrală, unică și echilibrată concluzie, gu-

„Dreptul la informație”, alin.1: „Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.”,

- Care este suma totală încasată ca bugetar, în ultimii 25 de ani, de când ocupă neînterupt funcția de guvernator al Băncii

vernatorului B.N.R., domnul Isărescu, a încasat din banii contribuabililor români, peste 600.000 lei, în ultimele șase luni. La această sumă uriașă se va adăuga premiul anual.

Având în vedere prevederile Constituției României, articolul 31 –

cetățenii români au dreptul să afle de la guvernatorul B.N.R., domnul Isărescu, răspunsul la, cel puțin, următoarele întrebări:

- Care este cuantumul indemnizației lunare de care beneficiază și cât a fost premiul anual încasat pentru anul 2013?

Naționale a României?

- În care bănci americane a fost plasată, în acest an, rezerva valutară a Poporului Român, de peste 32 miliarde euro, în ce condiții și de ce pentru o dobândă mai mică de unu la sută?

- Cu ce scop și cu aprobarea cui a fost scoasă din

țară rezerva de aur a Poporului Român, de circa 104 tone și a fost plasată în seifurile unor bănci străine, ce chirie plătește anual Poporul Român pentru acest serviciu?

În ipoteza în care, totuși, guvernatorul B.N.R. încearcă să se prevaleze de secretul de serviciu sau are dificultăți la calcule, sfidând articolul 31 din Constituția României, am rugămintea ca presa, a patra Putere din Statul Român să-l ajute să dea răspunsurile corecte și așteptate de către contribuabilii români și, probabil, de către aleșii lor în Parlamentul României, care pot adresa întrebări și interpelări către cel care a aflat că LEUL a stat tolănit și a mișcat puțin din coadă.

Se mișcă țara!

Geroge Petrovai

În sfârșit, după atâta sfidare la adresa românilor rămași în țară (milioanele de români plecați definitiv sau la muncă în străinătate au scăpat de acest coșmar, revoltător până și pentru cetățenii altor țări din UE și de peste ocean), iată că în blocul securisto-bolșevic care-l susține la prezidențiale pe mitomanul

adică al aceluși important segment de alegători (circa un sfert dintre români trăiesc în afara granițelor țării), care doresc să-și exercite respectivul drept constituțional pentru ca și în acest mod să poată contribui la o reală schimbare a României în bine, nicidecum la perpetuarea actualei stări deplorabile, garantată de Ponta și ai lui prin vrednicia dovedită în pălăvrăgeli și potlogării.

La drept vorbind,

aspecte jignitoare pentru alegători și descalificante pentru autorități, erau bine cunoscute din anii anteriori și puteau fi ușor preîntâmpinate fie prin introducerea votului electronic, fie măcar prin amendarea legii cu pricina, astfel încât ambele părți să fie nestresate, ba chiar mulțumite una de cealaltă.

Cum naiba de ciracii lui Ponta n-au înțeles și nu l-au sfătuit pe acesta, că printr-o impecabilă organizare, ei cu toții ar fi avut

extrem de dubiosul Liviu Dragnea, pe a cărui mână sunt aproape toți banii țării și care nu se zgârcește să facă asemenea danii pentru Biserica Ortodoxă Română (lăcașurilor de cult mai vechi sau în construcție), încât patriarhul francmason Daniel s-a simțit obligat să-i răsplătească dărnicia cu ordinul Sfinții Martiri Brâncoveneni, dar și cu porunca dată tuturor subordonaților (uriașa armată de clopotari, preoți și ierarhi) de a-l spri-

poate fi, după împrejurări, mai bună sau mai rea. Totul depinde de modul în care este sugestionată”.

De precizat că protestele românilor din diasporă și din țară nu au fost sugestionate în sensul sugerat de Gustave Le Bon, de pildă de un lider charismatic, capabil să înfăptuiască eroisme cu ajutorul mulțimilor („Eroisme, evident puțin inconștiente, dar cu astfel de eroisme se face istoria”), ci ele au purces de la imboldul din totdeauna al acestor oameni de a contribui efectiv la ridicarea României și au fost declanșate pentru unii (românii din diasporă) de vădita încălcare de către autorități a dreptului lor legitim la vot, iar pentru alții (românii din țară) de către ineputabilul spirit de solidaritate, prin care aceștia nu numai că veghează la respectarea drepturilor lor, dar automat apără drepturile constituționale ale tuturor românilor, chiar și ale aceluia care nu și le cunosc, le ignoră sau consimt să și le vândă pentru un blid de linte.

N.B.:

La cea de-a doua întâlnire a candidaților pentru turul doi, Victor Ponta a refuzat de mai multe ori propunerea lui Klaus Iohannis de-a convoca Parlamentul pentru renunțarea îndată la legea amnistiei și grațierii. De unde concluzia clară pentru toată lumea: În cazul în care, Doamne ferește, Ponta ajunge la Cotroceni, el va fi președintele de serviciu al penalilor și pușcăriașilor din PSD, eventual și din alianțele efemere încheiate de acesta, și doar în timpul liber sau în concediu va fi președintele de fațadă al celorlalți români!).

de Victor Ponta, a apărut prima mare fisură: fapt fără precedent, în plină campanie electorală, Titus Corlățean a anunțat că-și dă demisia din fruntea Externelor!

Treaba asta vorbește de la sine despre murdăriile îndelung cocoloșite la cel mai înalt nivel al sforărilor politice (aroganță, demagogie etc.), iar Ponta și ciracii lui mult ar fi dat ca ele să nu fie știute taman înainte de turul doi al prezidențialelor: Pe de o parte incapacitatea de fond a acestui guvern în general, a Ministerului de Externe în special de a rezolva o chestiune de bun simț și rutină pentru orice cărmuire cu adevărat democratică, pe de altă parte ridicola obstinație cu care făuritorii democrației originale înțeleg să se cramponeze de litera unor legi prost alcătuite și lesne interpretabile (în definitiv, precum în atâtea alte cazuri mult mai puțin importante, ușor de corectat printr-o ordonanță de urgență!), doar-dar în acest chip mârșav vor izbuti să îngrădească până la capăt dreptul la vot al românilor din diasporă,

Titus Corlățean nu și-a dat demisia, că pentru alde ăștia, vorba lui Petre Țuțea, noțiunea de demisie a fost ștearsă din Dicționarul limbii române.

Prins între ciocanul dispozițiilor venite de la Ponta, care – după votul din primul tur – ne putem închipui cam cât de mult îndrăgește și respectă diaspora din țările occidentale, și nicovala valului de proteste ale românilor din străinătate și din cele mai mari orașe românești (București, Cluj, Timișoara etc.), Titus Corlățean a fost sacrificat pentru ca Ponta să pară democrat și pentru ca noul ministru Teodor Meleșcanu să-și arate abilitățile de bătrân securist prin tergiversări, pertractări, cacealmale ca cea cu obligativitatea anunțării intenției de vot cu minimum o jumătate de an înainte și, desigur, prin îmbunătățiri neesențiale („legea nu permite!”) aduse anacronicului sistem de vot la care sunt condamnați românii din diasporă (numărul redus al secțiilor de votare, birocrăția care încetinește procesul și creează cozi imense etc.), când, de fapt, toate aceste

numai de câștigat cu mult mai mult decât prin pomene electorale și prin constrângerile exercitate asupra tuturor bugetarilor, inclusiv asupra preoților ortodocși, iar el, în calitate de candidat la funcția supremă în stat, ar fi luat o serioasă opțiune pentru Cotroceni?!

Că doar în mâna lor este pâinea și cuțitul: Ponta a intrat în competiție de poziții de forță ale premierului (dacă bunul simț nu l-a îndemnat să-și dea demisia înainte de începerea campaniei, cum de-i permite legea așa ceva?), iar miniștrii din lăbărțatul său cabinet (la o populație de circa 18 milioane, România își permite să furajeze vreo 30 de miniștri, în timp ce SUA, cu o populație de peste 330 milioane, are doar 12!) sunt cu toții agenți deosebit de activi în campania lui electorală, nu doar cu vorba și amenințările, ci și cu fapta.

Altfel spus cu banii tuturor contribuabililor, mai ceva ca și cu banii lor dobândiți pe căi necinstite, jaf pentru care în vecii vecilor nu vor da socoteală. Cam așa cum procedează

jini fățiș pe Ponta în campania lui neonestă, ca și când acesta ar fi român ortodox, deși el este dreptcredincios doar din rațiuni politice și face tot posibilul să-și ascundă originile nedemne (bunicul lui dinspre mamă se numea Naumovici, evreu bolșevizat ajuns colonel de securitate și prieten la toartă cu generalii de securitate de origine evreiască Pantiușă Bodnarenko și Alexandru Nikolski, doi dintre cei mai sinistri torționari ai românilor).

Înclin să cred că erau atât de siguri de victorie în turul doi, încât chiar și aceia dintre ei care-și mai pierd niscaiva timp cu cititul, n-au mai acordat atenția cuvenită avertismentelor lui Gustave Le Bon din celebra lui carte Psihologia maselor, cum că trăim în era mulțimilor („Evenimentele memorabile sunt efectele vizibile ale unor schimbări invizibile intervenite în sentimentele oamenilor”) și că, da, o fi „mulțimea întotdeauna inferioară din punct de vedere intelectual”, dar – adaugă autorul – „din punct de vedere al sentimentelor și al actelor pe care aceste sentimente le provoacă, ea

Aplicând „românește” ceea ce nu a înțeles „nemțește”!

Cezar
A. Mihalache

Păi, nu e el „bărbat de stat”? Fie și model dâmbovițean! Și nu avea și el nevoie, după atâta efort de campanie, de o pauză? Așa cum de o pauză cam are nevoie tot aparatul lui de partid, mai ales „socialiștii” cu probleme, care, când trebuie să dea piept cu întrebările, fie și doar cele din partid, intră în concediu. Așa și Victor Ponta. Nu a plecat la odihnă că a muncit prea mult! Ci în speranța deșartă că va mai reduce din presiunea enormă care se revarsă asupra sa dinspre propriul partid, dar și din interiorul și exteriorul țării. Căci, da, pentru mulți, demisia lui Victor Ponta nu ar fi „doar o lozincă”. Și nu contează că premierul a azvârlit deja țării un „cap de Moțoc”; electoratul înșelat vrea mai mult! Mai ales că, plagiindu-și propria incompetență, Vlădica deșirată chiar a dat țării un... Motoc, la MAEI, vrând parcă să transmită țării, în aceeași aroganță sinistră, că demisia lui Meleşcanu va fi singurul „cap de Moțoc” pe care îl vor primi românii din țară și Diaspora.

Grid
Modorcea

În cadrul Festivalului Național de Teatru (F.N.T.) a fost programat și spectacolul „Mazl-Tov and justice for all!” de la Teatrul Evreiesc de Stat (T.E.S.), numit odinioară „Barașeum”, unde, ori de câte ori am mers, mă întâmpina figura surzătoare a lui Harry Eliad. Acum Harry Eliad nu mai e, în schimb te întâmpină Annie Mary. Cine e Annie Mary? O plasatoare care se dă șefă, altfel nu mi-ar fi răspuns cu obrăznicie când i-am arătat ceasul: „Dacă nu vă convine, puteți să plecați!” Adică eu îi arătam că ora de începere a spectacolului a trecut de mult, spectatorii stăteau ca o trumă de oi în hol, iar ea „rezolva” problema, ca la aprozor, când îi arăți vânzătorului măruștriat! Dacă nu vă convine, luați de la vecini! Și evreii de pe la noi s-au stricat, domnule!?

Ultima oară când am fost la TES s-a întâmplat la un medalion Mihail Sebastian, venisem cu Teșu Solomovici, direct de la Târgul de carte „Gaudeamus” și ne-a întâmpinat, cum v-am spus, Harry Eliad, fostul

Și totuși, dincolo de noi, mult mai agresivă este furia din propriul partid! Acolo unde îl așteaptă zile și săptămâni întregi de cuțite înroșite la care se vor deda social-democrații lui, „mândrii” lideri și flămânzii oportuniști de prin toate taberele, fracțiunile și grupările. Dar el știe bine ce urmează, mai ales la nivelul de acțiune al unor oportuniști care vor profita pentru a-și face loc. Și care vor da din coate și din burți pentru a plăti niște polițe atât de bine poleite la porția de megalomanie de la Arena Națională.

Și este probabil ca Victor Ponta să fi plecat în „concediu” urmându-și propriul sfat; să (se) mai tacă! Dar nu pentru că îi este jenă de țară, ci teamă de „mândrii” lui români din partid. Care, cât de mândri or fi fost ei până mai ieri, acum vor și ei „capul lui Moțoc”. Și căroră nu le folosește de fel demisia lui Meleşcanu. Ei vor ca, în stilul în care a procedat cu alții, Viorel să decidă singur „să se demită”. Să nu fie nevoie să răscrolească ei prin dulapurile cu schelete.

Așa că, epigon al profilului lui Titulescu, în

fapt, plagiator al feței de lut al bustului de la fundația celui de al doilea idol al său, Adrian N0049 Jilava, Victor Viorel a procedat ca un adevărat „dorel” după ce, în noaptea alegerilor, era cât pe ce să-i taie românii curentul la partid! A tulit-o în concediu. Pur românește.

Oricum, în pofida sloganului de campanie, Ponta nu a reușit să ne unească. Nu cum ar fi vrut el! Că de unit, ne-a unit! Dar împotriva lui și a sleahtei de infractori „socialiști”. Acum i-a mai rămas să-i țină uniți pe cei din partid. Ceea ce va fi însă cu mult mai greu...

De partea cealaltă, cel ce avea toată căderea să-și ia o vacanță până la investire, mai ales că îl așteaptă un lung mandat, a procedat, cum altfel?!, „nemțește”. S-a apucat să facă ordine printre bibliofaturile restante de la Parlament și Guvern. Să aplice poate singura idee care l-a măcinat în campanie: lucrul bine făcut!

Or, acum, ține de noi să nu fim ipocriți! Pentru că am tot vociferat că ne dorim o altfel de politică. Dar am și început să ne plângem pe la colțuri că tocmai cel ales este prea tăcut și lipsit de

poftă de scandal. Că nu vorbește cu sămânță de can-can și nici nu azvârlă niscai replici mai aproape de mahalaua dâmbovițeană. Și parcă am vrea să-l dăm pe neamț pe brazdă. Să fie și el mai dâmbovițean.

Să nu fim dară ipocriți și, mai ales, să-i lăsăm și neamțului dreptul lui la demnitate. La demnitatea pe care ne-o dorim și noi! Să încetăm cu cea mai aberantă petiție de pe net, aceea de a-i impune președintelui ales să se... creștineze.

Să ne recăpătăm demnitatea... nemțește. Să curățăm clasa politică de scheletele de prin vestiarele de partid. Dar să rămânem și pe mai departe vigilenți.

P.S.:

În fața unui guvern în soluție, ca imagine și credibilitate, ne-am fi așteptat ca Traian Băsescu să facă după alegeri ultimul lui mare act de respect și responsabilitate față de țară. Să ceară explicații ambadorilor țărilor în care românii au fost umiliți. A

Haz de necazul evreiesc!

director sufletist al teatrului Barașeum. Acum am cunoscut-o pe Annie Mary, care degeaba rimează cu Romania Mary, româncea devenită celebră în anii 1910 prin salonul cu același nume din Greenwich Village, New York, unde veneau artiști faimoși, intelectualitatea epocii. A trecut pe acolo și Brâncuși cu prietenii săi francezi, în special cu Matisse. Lui Romania Mary i-au fost dedicate și cărți. Cine să-i dedice cărți lui Annie Mary? Poate Teșu, fiindcă el e specialist în Bulă și Holocaust! Oricum, îi sugerez că Annie Mary rimează cu anomalie(e). Anomalie(e) a fost și spectacolul în chestiune, care a început cu o întârziere de 25 de minute. Eu îmi fixasem o întâlnire importantă după spectacol cu graficianul care urma să-mi facă afișul pentru lansarea cărții Brâncuși în America și nu bănuisem că voi fi nevoit să nu fiu punctual.

Sigur, întârzierea nu a atins recordul de 35 de minute, deținut de recitalul demolatorului Coloanei lui Brâncuși, Ion Caramitru, de la Shopping City, cel care afirmase, ca ministru, că „am să ridic o plecăciune”.

Cu astfel de perle ne-a onorat marele actor, care a confundat munca (și scena!) cu „fă-te că lucrezi”. De unde și România lucrului bine desfăcut! Acum eram la Shaopping TES. Să nu-i mai recunosc pe actori. Maia, care a devenit directoarea teatrului, în locul lui Eliad, nu mai e Maia din filmul lui Mel Gibson, nici din alte spectacole care m-au făcut să scriu eseul Sărbătoarea Maia din volumul Compendiu de cultură evreiască (2012). E o altă Maia, ca un gangster-boss din filmul lui Gondry, Viespea verde! Singurul care mi s-a părut că a rămas neschimbat e Nicolae Călugărița, fostul meu coleg de la I.A.T.C., care își păstrează silueta și umorul. De altfel, el e singurul din tot spectacolul care se mai apropie de teatru, în rest, ce am văzut, spectacolul lui Andrei Muntenu este un potpuriu de momente cântate și dansate (o prefăcătorie de dans), sparte de câteva anecdote evreiești, uzuale, pe care le-am auzit și în alte spectacole evreiești, cum ar fi anecdota cu evreul care vrea să-și mărite fata cu un milionar, iar argumentul lui suprem este că fata lui e și

„puțin însărcinată”. Sau bancul cu Einstein și Weinstein, când un evreu îi demonstrează altuia teoria relativității și rămâne fără suta de dolari cu care vrea să-și convingă partenerul. Iar culmea hazului de necaz este celebra anecdota care definește evreii: „Evreii sunt acuzați că au făcut Primul Război Mondial. Evreii sunt acuzați că au făcut și Al Doilea Război Mondial. Evreii sunt acuzați că au adus Comunismul. Evreii sunt acuzați că au făcut Fascismul. Evreii sunt acuzați că iau toate premiile Nobel și toate premiile Oscar. Ba sunt acuzați că tot ei au scufundat vaporul Titanic. Ai dracului evrei! Nu știam că domnul Aisberg a fost evreu!”

Ei da, nu o dată am scris că nu există popor mai înzestrat decât cel evreiesc la capitolul autoironiei. Evreii se disculpă prin culpabilizare. Cum știu ei să facă haz de propriul necaz nu mai știe nimeni. Autoironia evreiască e o mască perfectă, sub care se ascund adevăruri grele. A prins-o genial Shakespeare, în Neaguțătorul din Veneția. Sigur, ea poate fi găsită și în spectacolul Mazl-Tov..., care nu este însă teatru,

ratat însă ocazia. Dar nu și Klaus Iohannis care, după primele cereri adresate Parlamentului, a făcut și ceea ce pe președintele în exercițiu nu părea a-l mai interesa.

Recuperarea demnității românilor. Dar poate că Traian Băsescu este trist! Căci simte că imaginea lui de „președinte perfect” este în pericol, Klaus putând dovedi că, înainte de a fi „jucător” și a oferi circ țării, e mai bine să fie un profesor modest care își apără „clasa” chiar și „tăcând” (iar aici vorba lui Victor Ponta, aceea că PSD și clasa politică ar trebui poate să mai tacă, are în sfârșit un sambure de adevăr!).